

Sygn. akt III Ca 1457/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska

Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa K. S. (S.)

przeciwko M. S. (1) (S.)

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt III RC 126/17

oddala apelację.

SSO Leszek Dąbek SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Hupa-Dębska

Sygn. akt III Ca 1457/17

UZASADNIENIE

Powód K. S. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego M. S. (1) alimentów w kwotach po 600 zł miesięcznie w miejsce alimentów w kwotach po 300 zł ustalonych w wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach - Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 9 05 2006r. wydanego w sprawie o sygn. akt II RC 112/06.

Uzasadniając żądanie powódka twierdził, że od czasu zasądzenia ostatnich alimentów upłynęło 11 lata i w tym czasie wzrosły jego usprawiedliwione potrzeby, przez co dotychczasowe alimenty nie zaspakajają ich w pełni.

Pozwany J. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że nie jest w stanie płacić żądanych alimentów.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 1 06 2017r. zasądził

od pozwanego na rzecz powoda - w miejsce dotychczasowych alimentów - poczynając

od dnia 1 06 2017r . alimenty w kwotach po 500zł miesięcznie, oddalił powództwo z pozostałym zakresie, orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych oraz nadał wyrokowi w części zasądzonej alimenty rygor natychmiastowej wykonalności.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje: art.138 k.r.o.

i art. 135 § 1 k.r.o. po czym dokonał ich wykładni. Stwierdził, że usprawiedliwione potrzeby powoda oscylują wokół kwoty 1.200zł, a miesięczne dochody rodziny pozwanego na jednego jej członka zamykają się kwotą 1.727zł. Następnie biorąc to pod uwagę ocenił, że pozwany

w okresie objętym pozwem jest w stanie przyczynić się do utrzymania powoda w kwotach po 500zł miesięcznie i w tym tylko zakresie uznał powództwo za uzasadnione.

O kosztach procesu orzekała w oparciu o regulację art. 98 § 1 i 3 k.p.c. a o nieuiszczonych kosztach sądowych stosując regulację art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 07 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U> nr 167, poz. 1398ze zm.).

O nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności orzekł na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył powód **K. S.** w części oddalającej powództwo

i orzekającej o kosztach procesu, który wnosił o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe, regulację art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej oceny dowodów i w jej wyniku błędnym uznaniu, że sytuacja majątkowa pozwana uległa pogorszeniu, podczas gdy zataił on, że oprócz deklarowanych dochodów osiąga on jeszcze inne dochody „z tytułu założenia zespołu muzycznego i występów muzycznych oraz ze sprzedaży płyt tegoż zespołu, przy czym pozwany koncertuje od wiosny do późnej jesieni”.

Pozwany M. S. (2) wnosił o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, podzielając ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Przyznał, że wspólnie z innymi osobami prowadzi działalność artystyczną pod firmą (...). o.o., która osiąga niewielkie dochody przeznaczane w całości na poczet kosztów jej funkcjonowania. Twierdził, że poza tym jest autorem tekstów piosenek zespołu i z tego tytułu w 2016r otrzymał z ZAiKSu kwotę 14.47zł. Ponadto ponosił, że podczas pierwszej rozprawy matka powoda wyraziła gotowość zawarcia ugody na kwotę 50zł alimentów miesięcznie oraz że zasądzone przez Sąd Rejonowy alimenty są wyższe

o 75% od poprzednich.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda uznając, że mają one źródło w regulacji art. 138 k.r.o. w związku z art. 133 § 1 k.r.o. i art. 135 § 1 i § 2 k.r.o. oraz prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na postawę faktyczną orzeczenia mają podstawę

we wskazanych przez Sąd Rejonowy źródłach dowodowych, których ocena jakkolwiek lakoniczna jest logiczna i mieści się granicach swobodnej oceny dowodów.

W ramach podnoszonego w apelacji zarzutu naruszenia przy konstruowaniu podstawy faktycznej regulacji art. 233 § 1 k.p.c. skarżący w istocie kwestionuje nie uwzględnienie przez Sąd pierwszej instancji nowych okoliczności przywołanych przez niego po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Okoliczności te nie były zatem znane Sądowi Rejonowemu i co za tym idzie - co do zasady - nie mogły być one uwzględnione w skonstruowaniu podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, stąd też zarzut ten jest oczywiście bezzasadny.

W oparciu o informacje pozyskane w toku postępowania odwoławczego uzupełniono skonstruowaną przez Sąd Rejonowy podstawę faktyczną orzeczenia, ustalając dodatkowo,

że pozwanemu w dniu (...) urodziło się kolejne dziecko (art. 230 k.p.c.)

Pozwany wspólnie z innymi osobami prowadzi działalność artystyczną pod firmą (...) o.o., z której osiąga niewielkie dochody przeznaczone w całości na pokrycie kosztów jej funkcjonowania. Jest autorem tekstów piosenek tego zespołu i z tego tytułu

w 2016r otrzymał z ZAiKSu kwotę 14.47zł (dowód : kserokopia informacji o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w 2016r. k- 84 akt, oświadczenie z dnia 20- 07 2017r. k- 85).

Z tych też względów Sąd odwoławczy z powyższą modyfikacją przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego ma swe prawne odniesienie w przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku regulacjach prawnych i w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa.

Pozwany jest ojcem powoda, który z racji swojego wieku i kontynuowanej nauki

nie jest w stanie samodzielnie się utrzymywać, wobec czego na pozwanym - z mocy regulacji art. 133 § 1 k.r.o. - ciąży obowiązek jego alimentacji.

Ostatnie alimenty zostały ustalone w kwotach po 300 zł miesięcznie w wyroku Sądu Kręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku z dnia 9 05 2006r. wydanym w sprawie o sygn. akt II RC 112/06.

Od tego czasu upłynęło ponad 11 lat i w tym czasie powód rozwinął się fizycznie

oraz kontynuował naukę na kolejnych szczeblach edukacji..

W następstwie tego zwiększyły się jego potrzeby i tym samym wzrosły także koszty jej utrzymania.

Dlatego Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, że nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu regulacji art. 138 k.r.o. uzasadniająca podwyższenie dotychczasowych alimentów.

Powód obecnie jest pełnoletni, mieszka wspólnie z matką J. S. (2) i z uwagi na wiek matka powoda w okresie objętym apelacją w nieznacznym tylko zakresie realizowała swój obowiązek alimentacyjny przez osobiste starania o jego utrzymanie.

Z tej przyczyny oprócz dostarczenia powodowi mieszkania powinna także materialnie przyczyniać się do pozostałych kosztów jego utrzymania, wobec czego na obojgu jego rodzicach – w tym także na pozwanym - spoczywa obowiązek dostarczenia mu środków finansowych na pokrycie kosztów jego utrzymania.

Z niekwestionowanych ustaleń Sąd Rejonowego wynika, iż wynoszą one około 1.200zł miesięcznie i przyjąć należy, że na pozwanym potencjalnie spoczywa obowiązek alimentacji powoda co najmniej w kwocie 600zł miesięcznie.

Jednakże - oprócz usprawiedliwionych kosztów utrzymania powoda - zakres tego obowiązku wyznaczają także możliwości zarobkowe pozwanego (art. 135 § 1 k.r.o.).

M. S. (2) jest emerytem i prowadzi sezonową działalność gospodarczą w postaci serwisu narciarskiego i z tych tytułów osiąga dochody w łącznej wysokości 3.250zł (2.908zł emerytura i 350zł z działalności gospodarczej).

Oprócz powoda na utrzymaniu ma jednak także syna w wieku 5 lat i niepracująca obecnie żonę, a w styczniu br. urodziło mu się kolejne dziecko.

Z tych względów nie jest on w stanie łożyć na utrzymanie powoda alimentów w wyższej wysokości od alimentów zasądzonych w zaskarżonym wyroku.

Czyni to apelację bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c., co w świetle zawartej

w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

SSO Leszek Dąbek SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Hupa-Dębska